

Arrest

nr. 256 995 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 mei 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 22 december 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 januari 2021 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Syrische nationaliteit en bent u afkomstig uit de Syrische hoofdstad Damascus.

Eind 2015 verliet u Syrië. U reisde toen met uw moeder, uw broers en zussen naar Turkije waar u ongeveer 6 maanden verbleef. Nog in 2015 verliet uw broer Y. als eerste van de familie Turkije. Hij reisde nog datzelfde jaar verder naar Duitsland waar hij toen een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij beschikt ondertussen over een verblijfsstatus in Duitsland. Uw zus [F.A.] [...] en uw broer [M.A.Z.] [...] waren de volgende om in april 2016 Turkije te verlaten richting Griekenland. Zij kwamen toe op het eiland Lesbos (Mytilini). U reisde vervolgens in juni 2016 met uw broer [A.A.] en uw zus [Z.A.] [...] naar Griekeland, waar u binnenkwam via het eiland Chios. Uw zus [M.A.] [...] en uw moeder [A.N.] [...] vertrokken kort na u ook uit Turkije en kwamen tevens in juni 2016 toe in Griekenland. Zij kwamen Griekenland binnen via het eiland Samos. U en uw familieleden waren genoodzaakt in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U diende er op 25 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef eerst 6 maanden op het eiland Chios. Eind 2016 werden u en de rest van uw familie overgebracht naar Athene, waar u een woning kreeg toegewezen door de NGO Caritas. Jullie kregen tevens een maandelijkse financiële ondersteuning via deze organisatie. Dit bedroeg 150 euro per persoon per maand. U zou deze financiële hulp uiteindelijk krijgen tot juni 2019. Op 6 juli 2017 verkreeg u in Griekenland de status van vluchteling. Ook de rest van uw familie werd in die periode in Griekenland erkend als vluchteling.

Ongeveer anderhalf jaar geleden kwam uw zus [Z.A.] naar België. Zij diende hier in België op 18 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 december 2019 werd haar verzoek niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bij arrest 238242 d.d. 09/07/2020.

In 2019 reisde uw broer [A.] ook naar Duitsland om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Deze is nog steeds hangende.

Begin 2019 zocht u gedurende drie à vier maanden tevergeefs naar werk in Griekenland. U ging hiervoor langs bij verschillende voedingswinkels en restaurants. U polste ook bij Caritas of zij u konden helpen bij uw zoektocht naar werk. Gezien de hoge werkloosheid, het feit dat u een hoofddoek droeg (wat voor sommige potentiële werkgevers een beletsel was om u aan te werven) en u niet van Griekse origine was, had u het moeilijk in Griekenland werk te vinden. Zo kreeg u van een Irakese restauranthouder te horen dat uw hoofddoek een probleem was. U staakte rond mei 2019 uw pogingen om werk te zoeken. U schatte de mogelijkheid om werk te vinden immers hopeloos voor u in. In maart 2019 diende dienden u en uw familieleden de jullie door Caritas toegewezen woning te verlaten. Ook jullie financiële ondersteuning werd toen stopgezet. Jullie kregen te horen dat jullie niet langer op de steun van deze organisatie konden rekenen. U en uw zus [F.] kregen per uitzondering hierna wel nog voor een periode van drie maanden – tot eind juni 2019 - een tijdelijke woning en financiële steun toegewezen in Athene van Caritas. Deze beslissing was toen ingegeven door uw leeftijd en het feit dat uw zus schoolgaande kinderen had. In die periode, meer bepaald in juni of juli 2019, leerde u in Athene [A.R.] kennen, die net zoals u over de Syrische nationaliteit beschikt en in Athene verbleef. U begon een relatie met hem. Vanaf dat ogenblik woonde u afwisselend bij hem en uw familie. Zowel [R.] als uw familie beschikten in die periode over een huurwoning in Athene. Eind augustus of begin september 2019 gingen u en [R.] een religieus huwelijk aan. Uw familie was gekant tegen dit huwelijk, waardoor uw contact met uw familie in die periode werd verbroken. Sinds uw huwelijk woonden u de ganse tijd bij uw partner in deze huurwoning in de wijk Njooz Kosmos, in Athene. U wist op dat ogenblik niet dat hij reeds via de wet gehuwd was en dat zijn andere echtgenote met hun drie kinderen ook in Athene verbleven. In oktober 2019 verhuisden jullie naar een huurwoning in de straat Akher Noun. Een maand later, in de maand november van 2019, verhuisden jullie andermaal naar een andere huurwoning niet ver van de straat Akher Noun. Daar bleef u wonen tot januari 2020. Uw partner werkte ondertussen als illegaal taxichauffeur. Met het geld dat hij verdiende konden jullie in jullie levensonderhoud voorzien. In december 2019 werden uw Griekse vluchtelingenkaart en uw bijhorende reistitel gestolen toen u en uw toenmalige partner op het strand zaten. Uw vermoedt dat uw toenmalige partner hierachter zit en dit te maken had met de problemen in jullie relatie. U deed hiervan aangifte bij de politie en maakte een afspraak met de Griekse asielinstanties om nieuwe documenten te bekomen.

Begin januari 2020 of ongeveer één maand voor uw vertrek uit Griekenland kwam de wettelijke echtgenote van uw partner onverwachts naar uw woning. U was op dat ogenblik alleen thuis. Ze stelde

zich voor als zijn echtgenote en de moeder van zijn drie kinderen. Ze maande u aan hem te verlaten en stelde dat u zichzelf in gevaar bracht indien u hier geen gehoor aan zou geven. U beschouwde dit als een bedreiging. U deelde haar hoe dan ook mee dat u tot dan geheel niet op de hoogte was van zijn echtelijke en familiale situatie. U liet na de politie over deze inval en bedreiging te contacteren. U vernam van vrienden dat de politie toch niets zou doen. U wist hierna niet direct wat doen, sprak hierover met uw partner die toegaf dat hij met haar nog getrouwd was. Hij weigerde evenwel van haar te scheiden en had de intentie beide huwelijkspartners te behouden. U kon als gevolg van deze situatie evenwel niet langer bij hem blijven en besloot hem te verlaten. U lichtte uw partner over uw beslissing in, waarop deze ermee dreigde u te vermoorden en zelfmoord te plegen. U had in deze periode de ganse tijd ruzie met hem. U zette uiteindelijk toch door en verliet hem ongeveer tien dagen na het bezoek van zijn andere echtgenote aan jullie woning. Dit was eind januari 2020. U vond in die periode onderdak bij een vriendin in de wijk Amonia. Rond 25 januari 2020 scheidde u telefonisch van uw partner. Dit betekende het definitieve einde van jullie huwelijk.

Ingegeven door de problemen met de wettelijke echtgenote van uw ex-partner en haar aanwezigheid in Griekenland besloot u Griekenland te verlaten. U wou er ook niet alleen achterblijven nadat uw familie vertrokken was uit Griekenland.

Eind februari 2020 reisde u eerst met het vliegtuig naar Nederland, waar u eerst ongeveer twintig dagen bij een vriendin van u verbleef. U was voor uw vertrek uit Griekenland uw Griekse documenten verloren en ondernam daarom deze reis met valse Griekse documenten (identiteitskaart en paspoort). Een mensensmokkelaar regelde voor u deze documenten. Op 17 maart 2020 kwam u dan toe in België. Ondertussen waren ook uw moeder [A.N.], uw zussen [F.A.] en [M.A.] en uw broer [M.A.Z.] in België aangekomen. Zij hadden immers voor u Griekenland verlaten. Op 29 april 2020 dienden u beide zussen en uw moeder in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 mei 2020 diende ook u een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw broer [M.] diende op 22 juli 2020 tevens in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ongeveer twee weken geleden werd u door uw ex-partner aangesproken in de buurt van het opvangcentrum waar u in België verblijft. U had sinds uw vertrek uit Griekenland niets meer van hem gehoord. Hij vroeg u hierbij om een tweede kans. U voelde zich bedreigd en was gechoqueerd dat hij plots daar voor u stond. U sprak hier de volgende dag over met de sociaal assistente in het opvangcentrum die u beloofde naar een ander opvangcentrum te zullen overplaatsen. U weet niet of de politie hiervan door het centrum op de hoogte werd gebracht.

U vreest bij terugkeer naar Griekenland de echtgenote van uw ex-partner, uw ex-partner, [A.A.] die een neef van u is en een zekere [A.A.A.].

U vrees voor [A.A.] is ingegeven door wat u op jonge leeftijd in Syrië overkwam. Toen u zes jaar oud was werd u namelijk op het huwelijksfeest van uw zus [F.] door deze persoon aangerand. U sprak hierna nooit over wat er u overkwam en dit omdat hij ermee had gedreigd u te zullen vermoorden indien u dit ooit bij iemand ter sprake bracht. U draagt sindsdien dit probleem met u mee. De enige die u voorheen ooit hierover sprak was uw ex-partner die medelijden met u toonde. Ook de sociaal assistente in het opvangcentrum sprak u hierover. Zij heeft voorgesteld u door te sturen naar een psycholoog voor een gesprek. Sinds uw vertrek uit Syrië heeft u nooit meer contact met hem gehad. Na uw vertrek uit Griekenland vernam u evenwel van uw moeder dat hij (recent) ook naar Griekenland is gekomen. U heeft een enorme angst hem te zullen tegenkomen en wenst ook daarom niet terug te keren naar Griekenland. U weet niet waar in Griekenland deze persoon momenteel verblijft.

Uw vrees voor [A.A.A.] is ingegeven door de weigering van uw familie in Griekenland om hem uit te huwelijken aan uw zus [F.]. Deze persoon had in Griekenland om de hand van uw zus [F.] gevraagd. Toen uw familie weigerde omdat hij een slechte reputatie heeft, begon hij jullie te bedreigen. Hij dreigde er bij uw moeder mee om haar kinderen (zo ook dus u) iets aan te doen.

Ter staving van uw identiteit en verzoek legde u volgende documenten neer: een brief van UNHCR d.d. 5 maart 2019 waaruit blijkt dat u tegen 30 juni 2019 de door u toegewezen woning in het kader van het ESTIA programma in Griekenland diende te verlaten en de u in het kader van dit programma toegewezen financiële hulp wordt stopgezet; en uw familieboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn met name een brief van het Griekse ministerie van migratie en asiel d.d. 22 juni 2020, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk

artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Vooreerst moet hierbij gewezen worden op het feit dat het verzoek om internationale bescherming van uw zus [Z.A.], uw zus [A.M.], uw moeder [A.N.], uw broer [A.Z.M.] en uw zus [A.F.] door het Commissariaat-generaal afgesloten werd met een weigeringsbeslissing omdat zij niet aannemelijk hadden gemaakt bij terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht te komen die voldoende ernstig is om beschouwd te worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. De beslissing van uw zus [Z.] werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zij ging niet verder in beroep tegen deze beslissing waardoor deze beoordeling vaststaat. Uw zussen [M.], [F.] en uw moeder [A.N.] dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen hun beslissing van het Commissariaat-generaal. De beoordeling van hun beslissing staat derhalve ook vast. Het beroep dat uw broer [A.Z.M.] indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is hangende. Dit is reeds een ernstige indicatie dat ook uw situatie niet voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat u in onmenselijke of vernederende omstandigheden zouden moeten leven in geval van een terugkeer naar Griekenland. Ofschoon u en uw familie moeilijkheden kenden met het vinden van een permanente plek om te wonen, bleek uit uw verklaringen dat u van eind 2016 tot maart 2019 werd

gehuisvest met behulp van de non-gouvernementele organisatie Caritas (CGVS, p. 4). Bovendien kon u na de regeringsbeslissing om de huisvestingssteun te beperken voor minder recente vluchtelingen daarna nog gedurende drie maanden of tot eind juni 2019 samen met uw zus per uitzondering in een woning van deze organisatie in Athene verblijven. Deze beslissing was toen ingegeven door uw leeftijd en de vaststelling dat uw zus schoolgaande kinderen had (CGVS, p. 5). U ontving in deze periode (eind 2016 tot juni 2019) tevens een financiële tegemoetkoming van de Griekse overheid via diezelfde organisatie. Nadat u deze woning had verlaten kon u tot eind januari 2020 terecht in huurwoningen die uw toenmalige partner huurde in Athene (CGVS, p. 5 en 6). Nadat u en uw toenmalige partner in januari 2020 uiteengingen vond u onderdak bij een vriendin in de wijk Amonia bij wie u verbleef tot uw vertrek in februari 2020 naar België (CGVS, p. 12). Er kan aldus geenszins geconcludeerd worden dat u geen of onvoldoende steun kregen van de Griekse autoriteiten en geen toegang zou hebben tot de Griekse huisvestingsmarkt.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Er dient voorts gewezen te worden op de uiterst beperkte stappen die u ondernam om werk in Griekenland te vinden. Uw verklaring niet gewerkt te hebben in Griekenland omdat er veel werkloosheid is, is een situatie waarmee ook Griekse staatsburgers mee worden geconfronteerd (CGVS, p. 7). Het louter feit dat het in Griekenland voor iedereen moeilijk is om werk te vinden betekent ook niet dat dit onmogelijk is. U haalde in dit verband trouwens zelf aan dat uw ex-partner als taxichauffeur werkzaam was in Griekenland. Dat u omwille van uw hoofddoek en uw Arabische origine – u gaf in dit verband te kennen dat de meeste (Arabische) werkgevers de voorkeur gaven aan Griekse werknemers omdat deze de taal en het land kenden – geen toegang tot de arbeidsmarkt zou gehad hebben overtuigt evenmin. Uw pogingen om werk te vinden beperkten zich luidens uw verklaringen immers tot de sector van horeca en voedingswinkels. U zocht daarenboven ook maar gedurende drie à vier maanden in het begin van 2019 in Griekenland naar werk. Daarvoor en daarna ondernam u hiertoe geen pogingen meer. U gaf aan daarna gestopt te zijn met het zoeken naar werk omdat u de situatie voor u hopeloos inschatte. U kreeg geen reacties op uw sollicitatiepogingen (CGVS, p. 7). Deze uitleg volstaat niet. Verwacht mag worden dat u blijvend ernstige inspanningen zou geleverd hebben om werk te vinden. U liet tevens verstaan zich in Griekenland ook nooit ingeschreven te hebben in een interim- of arbeidskantoor (CGVS, 8). Dat u niet wist waar deze zich bevonden, volstaat uiteraard niet om uw nalaten te rechtvaardigen (CGVS, p. 8 en 9). Het geheel van deze vaststellingen doet concluderen dat u onvoldoende inspanningen leverde om werk te vinden in Griekenland.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van bedreigingen door de man ([A.A.A.]) die om de hand van uw zus [F.] vroeg, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan de problemen die u en uw familie met deze persoon kenden. Wat betreft deze specifieke problematiek verwijst het Commissariaat-generaal naar de motivatie genomen in hoofde van uw moeder bij haar verzoek om internationale bescherming:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van bedreigingen door de man die om de hand van uw dochter [F.] vroeg, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als een daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Betreffende deze persoonlijke problemen kan vooreerst gewezen worden op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en tekortkomingen zowel in uw persoonlijke verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk op het Commissariaat-generaal als tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw dochter [F.] en zoon [M.] afgelegd tijdens hun respectievelijke persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal.

Deze doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze door u ingeroepen feiten. Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat u, uw dochter [F.] en uw zoon [M.] de problemen met deze [M.(A.)A.] totaal verschillend in de tijd situeerden. U gevraagd wanneer [O.A.] u de eerste keer aansprak over [M.(A.)A.] en dus uw problemen met deze persoon aanvingen, gaf u aan zich dit niet

precies te herinneren maar dat dit gebeurde ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Griekenland (NPO, p. 10 en 11). U situeerde uw vertrek uit Griekenland in maart 2020 (NPO, p. 8). Vervolgens kwam hij volgens u tien tot veertien dagen later bij jullie thuis langs om de hand van uw dochter te vragen, waarna u hem ongeveer negen dagen later inlichtte dat jullie afzagen van een huwelijk en hij twee dagen daarop de eerste bedreiging aan het adres van u en uw familie uitte (NPO, p. 9 en 10). Uw dochter [F.] daarentegen situeerde dit bezoek van deze persoon aan jullie woning in juni 2019. Ze voegde eraan toe dat hij slechts één keer bij jullie thuis langskwam (NPO [F.], p. 9). Ook uw zoon [M.] situeerde het eerste contact met deze persoon via [O.A.] in juni 2019 (NPO [M.], p. 11).

Daarnaast legden jullie tevens tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die hij als gevolg van de afwijzing van dit huwelijk uitte. Zo stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud drie keer door deze persoon bedreigd te zijn en dit telkens via ontvangst van een spraakbericht op uw telefoon. In eerste instantie verklaarde u een eerste dergelijk dreigbericht ontvangen te hebben twee dagen nadat u hem had ingelicht dat jullie afzagen van een huwelijk. U bevond zich toen nog in Griekenland. De volgende twee bedreigingen vonden volgens u plaats na uw vertrek uit Griekenland. U bevond zich toen reeds in België (NPO, p. 11 en 12). Hierover doorgevraagd wijzigde u evenwel plots uw initiële verklaringen hierover afgelegd. U verklaarde ditmaal in strijd met uw eerdere verklaringen in Griekenland niet één maar twee keer door deze persoon te zijn bedreigd, een eerste keer twee dagen na de afwijzing van het huwelijk en een tweede keer ongeveer twee maanden later, net voor uw vertrek uit Griekenland. U ontving vervolgens nog een laatste en derde dreigbericht na uw aankomst in België (NPO, p. 12). Geconfronteerd vervolgens met deze tegenstrijdigheid ontkende u dit voorheen anders te hebben gezegd (NPO, p. 12). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, temeer daar uw verklaringen hierover afgelegd evenmin strookten met de verklaringen van uw dochter [F.] en zoon [M.]. Zo haalde uw dochter [F.] tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal meerdere bedreigingen door deze persoon aan. Ze haalde tevens aan dat hij telkens met een interval van ongeveer twee weken een bedreiging via spraakbericht uitte. Opmerkelijk is ook dat uw dochter [F.] hierbij aangaf dat u telkens van telefoonnummer veranderde maar dat dit geen soelaas bracht. Keer op keer kwam hij achter uw nieuwe nummer waarna nieuwe bedreigingen volgden. Nadat u voor de laatste keer van nummer veranderd was, werd u al zeker vijf keer telefonisch bedreigd (NPO Fatima, p. 7, 9 en 10). Uw zoon [M.] stelde dan weer dat u ongeveer vijf keer telefonisch door hem bedreigd werd via een spraakbericht, een eerste keer in juni 2019. Hij stelde tevens dat u daarna ongeveer elke twee maanden van telefoonnummer veranderde wat evenwel nieuwe bedreigingen niet kon beletten (NPO [M.], p. 14). U gaf daarentegen duidelijk aan dat u slechts één keer van telefoonnummer veranderde, dit na uw aankomst in België en dat deze bedreigingen toen ook effectief stopten (NPO, 12). U hierop nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of u als gevolg van deze bedreigingen in Griekenland ooit van telefoonnummer veranderde, antwoordde u ontkennend eraan toevoegend dat u tot uw vertrek naar België nooit van nummer veranderde (NPO, p. 13). Het betreffen hier essentiële tegenstrijdigheden die de kern van uw relaas uitmaken. Deze vaststellingen doen dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze door u ingeroepen feiten.

Voorts dient er op gewezen te worden dat u, noch uw dochter [F.] noch uw zoon [M.] de precieze naam van deze man kenden die om de hand van uw dochter [F.] vroeg (NPO, p. 10; NPO [F.], p. 8; NPO [M.], p. 8). U weet evenmin of hij ooit voorheen al getrouwd was geweest en of hij kinderen heeft. U polste hier niet naar toen hij de hand van uw dochter kwam vragen (NPO, p. 10). Uw gebrekkige kennis over deze persoon zet bijkomend de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen op de helling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten.”

Ook u bent er verder niet in geslaagd te overtuigen in de reden om dewelke u persoonlijk als begunstigde van internationale bescherming Griekenland diende te verlaten. U haalde in dit verband aan in Griekenland slachtoffer te zijn geworden van een incident met de wettelijke echtgenote van uw toenmalige partner die bij u thuis langskwam en uw fysieke integriteit bedreigde. Ingegeven door deze problemen en de hieruit voortvloeiende scheiding van uw partner met wie u tot dan religieus gehuwd was, besloot u Griekenland te verlaten en uw familie in België te vervoegen. U verklaringen hierover afgelegd waren allesbehalve overtuigend.

Vooreerst kunnen er enkele ernstige bemerkingen gemaakt worden bij het door u beweerde wettelijk huwelijk van [A.R.] met deze vrouw. Zo bleek u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal

geen enkele notie te hebben van de identiteit van deze vrouw of van de drie kinderen die [A.R.] met haar zou hebben. Van geen van hen bleek u in staat de naam te geven (CGVS, p. 3 en 12). U slaagde er evenmin aan te geven wanneer ze wettelijk huwden, wat de leeftijd van alle kinderen is (u geraakte niet verder dan dat één van hen 13 jaar oud is), sinds wanneer de andere echtgenote en de kinderen in Griekenland waren, of uw toenmalige partner ook hen in Griekenland onderhield of waar ze in Griekenland woonden, wat toch als essentieel kan beschouwd worden (CGVS, p. 3, 11 en 13). Verwacht mag worden dat u kennis heeft van het andere huwelijk van uw partner. Ofschoon u aangaf dat uw toenmalige partner na dit bezoek van zijn wettelijke echtgenote aan uw woning, toegang met haar wettelijk gehuwd te zijn, polste u hier vervolgens ook niet naar. Uw uitleg voor uw nalaten meer inzicht te krijgen in deze relatie, met name dat u gechoqueerd was door wat er u overkomen was en u hierna het besluit had genomen zo snel mogelijk van hem weg te gaan, overtuigt niet om uw totaal ontoereikende kennis van deze andere relatie te verklaren, temeer u verklaarde na dit incident in uw woning nog 10 dagen met hem te hebben samengewoond (CGVS, p. 13 en 14). U beschikt tot slot ook over geen enkel bewijs van dit huwelijk.

Daarnaast kunnen tevens ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het door u afgesloten religieus huwelijk in Griekenland en uw beweerde relatie met [A.R.]. Vooreerst is het bevreemdend dat u geen enkel bewijs kunt voorleggen van deze relatie of dit huwelijk, zoals een foto, een brief of internetcommunicatie. Uw bewering dat uw gsm werd gestolen en derhalve foto's en dergelijke kwijt bent, overtuigt niet, temeer van een jonge vrouw anno 2021 kan verwacht worden dat deze via sociale media en andere informaticamiddelen persoonlijke data over haar privéleven bijhoudt (CGVS, p. 10, 11 en 17). Verder slaagde u er evenmin de datum te geven waarop dit religieus huwelijk tussen jullie werd afgesloten. U geraakte niet verder dan dat dit ergens eind augustus (of begin september 2019) gebeurde (CGVS, p. 3 en 14). Verwacht mag worden dat u de exacte datum van het afsluiten van uw huwelijk nog kent. U stelde bovendien dat dit huwelijk bij een imam thuis werd afgesloten, maar slaagde er niet in de naam van deze imam te geven (CGVS, p. 14). U wist evenmin of deze verbonden was aan een moskee (CGVS, p. 14). Bevreemdend is ook dat dit huwelijk volgens u werd afgesloten in het bijzijn van uw broer Mohammed en uw moeder, terwijl u net daarvoor tijdens uw persoonlijk onderhoud nog had verklaard dat uw familie tegen dit huwelijk gekant was en dit huwelijk de aanleiding had gegeven tot de breuk met uw familie (CGVS, p. 3 en 14). Gepolst naar de leeftijd van uw toenmalige partner kon u tijdens uw persoonlijk onderhoud slechts bij benadering zijn leeftijd geven, ongeveer 35 jaar (CGVS, p. 3). Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u nog te kennen dat hij u had wijsgemaakt 30 jaar te zijn maar dat u vermoedt dat hij ouder was (verklaring DVZ, vraag 15a). Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen.

Gelet op de talrijke tekortkomingen in uw verklaringen over beide relaties dient dan ook te worden besloten dat aan beide huwelijken en uw beweerde relatie in Griekenland met [A.R.] geen geloof kan gehecht worden. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de door u in dit verband gekende problemen.

Wat er ook van zij, zelfs indien de door u aangehaalde feiten geloofwaardigheid zouden zijn (quod non), blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties in Griekenland, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U gaf aan de politie in Griekenland van deze bedreigingen door de wettelijke echtgenote van uw partner niet te hebben ingelicht. Uw motivatie om geen klacht in te dienen, met name dat u van vrienden vernam dat de politie hiermee niets zou doen, rechtvaardigt geenszins uw nalaten (NPO, p. 12). Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Er dient dan ook besloten te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw toenmalige partner en zijn echtgenote – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaringen bij terugkeer naar Griekenland tevens te vrezen voor uw neef [A.A.] die u op jonge leeftijd in Syrië aanrandde, dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit een hypothetische vrees is die u louter steunt op het feit dat u hier in België van uw moeder vernam dat hij aangekomen zou zijn in Griekenland (CGVS, p. 16). U weet bovendien niet te zeggen wanneer hij in Griekenland zou aangekomen zijn, waar hij daar woonachtig is of met wie hij daar zou verblijven (CGVS, p. 16 en 17). U bleef hierover op de oppervlakte. Desalniettemin heeft u ook hieraangaand niet aangetoond dat u bij eventuele problemen met deze persoon in geval van een terugkeer naar Griekenland – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij stelt dat het CGVS volledig ten onrechte heeft beslist tot het niet-ontvankelijk verklaren van haar beschermingsverzoek. Verzoekster verwijst naar het dictum van het arrest van 19 maart 2019 van het Hof van Justitie (gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-348/17, Ibrahim e.a.) en naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en betoogt:

“Hoewel verzoekster ter staving van haar identiteit en haar verzoek oa een brief van UNHCR dd. 05.03.2019 heeft neergelegd, waaruit blijkt dat zij tegen 30 juni 2019 de door haar toegewezen woning in het kader van het ESTIA programma in Griekenland diende te verlaten en ze haar in het kader van dit programma toegewezen financiële hulp werd stopgezet, meldt het CGVS hier nergens over in het kader van de motivering van de bestreden beslissing. Nochtans toont dit wel degelijk aan dat verzoekster, bij gebreke aan opvang en financiële hulp terecht zou komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, temeer ze ook geen werk had.”

Ter ondersteuning van haar betoog citeert zij uit wat een internetartikel lijkt te zijn van 22 december 2020, getiteld *“Refugees in Greece: Risk of Homelessness and Destitution for Thousands during Winter”*.

Daarbij concludeert zij:

“Dat maakt dat verzoekster, als alleenstaande jonge vrouw met een hoofddoek, zich in een enorm kwetsbare situatie bevindt, bij een terugkeer naar Griekenland: ze heeft geen dak boven haar hoofd, ze heeft geen werk (uit haar ervaringen in het verleden werd haar al uitdrukkelijk vermeld dat haar hoofddoek een probleem is. Daarenboven heeft ze ook zeer veel angst, zowel uit hetgeen zij ervaren heeft in Griekenland (waar zij bedreigd werd door haar ex-partner) als uit hetgeen zij ervaren heeft in Syrië (toen ze zes jaar oud was, werd ze aangerand door A.A., en hij bedreigde haar om haar te zullen vermoorden indien ze dit ooit bij iemand ter sprake bracht), alsook heeft ze ook zeer veel angst voor A.A.A., door de weigering van haar familie in Griekenland om hem uit te huwelijken aan haar zus F. Hij had in Griekeland om de hand van haar zus Fatima gevraagd. Toen haar familie weigerde omdat hij een slechte reputatie heeft, begon hij hen te bedreigen. Dit maakt dat indien verzoekster, als beschikster over internationale bescherming, in Griekenland zou zijn, zij terecht zou komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster voegt verder geen stukken ter ondersteuning van haar beroep.

3. Vraag om inlichtingen

Op grond van artikel 39/62 van de de Vreemdelingenwet, dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij brief van 11 mei 2021 beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij heeft bij brief van 17 mei 2021 gereageerd, onder de hoofding "*Aanvullende nota*", en hierbij het rapport "*AIDA/ECRE, Country report: Greece. Update 2019, d.d. juni 2020*" neergelegd, dat behoudens andersluidende passages de stand van zaken weergeeft tot eind december 2019, maar waarbij alleszins wijzigingen in de ter zake doende Griekse wetgeving die in werking treden op 1 januari 2020 worden meegenomen. Het laatste hoofdstuk van dit rapport betreft de internationale bescherming waarin wordt ingegaan op huisvesting, tewerkstelling en opleiding, sociaal welzijn en gezondheidszorg, aspecten waarop verzoekster heeft gewezen. Tevens verstrekt de verwerende partij in haar aanvullende nota nog een uiteenzetting over de reikwijdte van haar verplichtingen in het licht van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekster is op de vraag van de Raad niet ingegaan.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij op 6 juli 2017 werd erkend als vluchteling, net zoals de rest van haar familie. Er zijn geen indicaties dat verzoekster thans niet langer deze vluchtelingenstatus in Griekenland zou genieten. Dit wordt door verzoekster niet betwist.

4.3. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

4.4. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28

juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van het dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86)

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat.

Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50).

De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

4.5. Uit de verklaringen van verzoekster en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekster in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Bij gebrek hieraan zowel in het administratief dossier als in het verzoekschrift en gelet op het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, heeft de Raad bij beschikking deze gegevens opgevraagd, waaraan enkel de verwerende partij gevolg heeft gegeven door het *“Country report: Greece van de Asylum Information Database (AIDA) update 2019”* over te maken.

4.6. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift enkel naar het internetartikel van 22 december 2020 *“Refugees in Greece: Risk of homelessness and destitution for thousands during winter”*. Uit dit artikel blijkt dat 11 000 statushouders werden verwittigd dat hun opvang onder de ESTIA en FILOXENIA programma's zal worden beëindigd, alsook financiële en materiële ondersteuning. Er wordt verwezen naar het HELIOS-programma waar ondertussen 22 980 vluchtelingen zijn ingeschreven en 9203 vluchtelingen toegang hebben gehad tot huursubsidies. Er wordt melding gemaakt van moeilijkheden om toegang te krijgen tot het HELIOS-programma, voornamelijk omwille van administratieve hindernissen, zoals het ontbreken van een sociale zekerheidsnummer, een belastingnummer of een bankrekening, en taalbarrières en discriminatie. Hoewel HELIOS een goed startpunt is, kan het niet worden gelijkgesteld met een alomvattende integratiestrategie, aldus het artikel. Het artikel vermeldt dat middenveldorganisaties zich zorgen maken om kwetsbare vluchtelingen, zoals slachtoffers van gendergerelateerd geweld of alleenstaande vrouwen, alsook vluchtelingen die in kampen verblijven. Het gebrek aan een duurzame integratiestrategie op lange termijn kan volgens het artikel leiden tot dakloosheid en ontbering.

Verzoekster wijst erop dat zij bij het CGVS een brief van UNHCR van 5 maart 2019 heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij tegen 30 juni 2019 de haar toegewezen woning van het ESTIA programma moet verlaten en dat de haar toegewezen financiële hulp wordt stopgezet.

In het AIDA-rapport Griekenland, update juni 2020, neergelegd door de verwerende partij, worden voormelde bevindingen veelal bevestigd. Er wordt gewezen op de inwerkingtreding op 1 januari 2020 van de nieuwe asielwet (L. 4636/2019), die de (weliswaar vernieuwbare) geldigheidsduur van de subsidiaire beschermingsstatus terugbrengt naar één jaar. Verder wordt aangegeven dat de nieuwe regeling in maart 2020 voorziet in de beperking van sociale bijstand en huisvesting voor statushouders. Financiële of materiële ondersteuning wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de status. Statushouders, die in *“accommodation facilities”* verblijven, dienen deze opvangplaatsen binnen de dertig dagen na de toekenning van de status te verlaten. Onbegeleide minderjarigen dienen deze opvangplaatsen te verlaten binnen de dertig dagen nadat zij volwassen zijn geworden. Er kunnen uitzonderingen op deze beperkingen worden voorzien, voor personen die een kwetsbaar profiel hebben, zoals bijvoorbeeld personen met een ernstige medische aandoening (p. 217-

218). Er wordt rekening gehouden met de covid-19-pandemie, waarbij statushouders een verlenging krijgen van de deadline om de opvangplaatsen te verlaten. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra zijn voorzien voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het wegens overbevolking “*extreem moeilijk*” is om te worden toegelaten. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij terecht in verlaten huizen of overbevolkte appartementen. Ook de statushouders die via het ESTIA-programma van het UNHCR opvang genieten, vallen onder het amendement van maart 2020 dat bepaalt dat zij binnen de dertig dagen na toekenning van de status de opvang zullen moeten verlaten en geen financiële steun meer zullen krijgen. In het rapport wordt eveneens ingegaan op het HELIOS 2-project. Dit project heeft als doelstelling om statushouders te integreren in de Griekse samenleving door, onder meer, integratiecursussen, huisvesting en hulp bij tewerkstelling. Dit project is geïmplementeerd door de IOM en haar partners, met de steun van de Griekse overheid en zal duren tot november 2020. Er zijn criteria vastgelegd om deel te nemen aan het project, met name (a) statushouder zijn, (b) de erkenning/toekenning van de status dateert van na 1 januari 2018, (c) officieel geregistreerd zijn in welbepaalde opvangfaciliteiten en aldaar verblijven. Er wordt aangegeven dat sinds de start van het project in januari 2020 reeds 5846 statushouders steun hebben ontvangen voor zelfstandig wonen en 568 statushouders financiële subsidies hebben ontvangen in een eigen zoektocht naar een woning.

Wat betreft de tewerkstelling wordt erop gewezen dat statushouders in theorie dezelfde rechten hebben als eigen onderdanen, doch dat statushouders oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidscijfers en dat zij meestal in de informele sector worden tewerkgesteld, wat geen toegang verschaft tot sociale zekerheid. De grote meerderheid van de statushouders is afhankelijk van voedselverdeling en verdeling van financiële bijstand om in haar basisbehoeften te voorzien. Er wordt gewezen op een “*Nationale Integratie Strategie*”, waarin verschillende acties zullen worden ondernomen om de toegang tot tewerkstelling voor statushouders te verbeteren. Deze “*Nationale Integratie Strategie*” moet wel nog worden geïmplementeerd. Ten slotte wordt gewezen op de administratieve moeilijkheden om een belastingregistratienummer te verkrijgen. Wat betreft toegang tot opleidingen wordt gesteld dat volwassen statushouders recht hebben op toegang tot opleidingen op dezelfde wijze als andere legaal verblijvende derdelanders. Het UNHCR heeft echter een gebrek aan Griekse taallessen, cruciaal voor de integratie, aangeklaagd.

Wat betreft sociale bijstand voorziet de wet in toegang tot sociale bijstand voor statushouders zonder onderscheid met Griekse burgers. Echter, volgens het rapport zijn er in de praktijk moeilijkheden voor statushouders om dezelfde rechten en de noodzakelijke sociale bijstand te genieten. Zo blijkt bijvoorbeeld wat betreft de “*KEA*” of een soort van sociaal solidariteitsinkomen dat vele voorwaarden moeten worden voldaan zoals het hebben van een belastingregistratienummer, sociale zekerheidsnummer, bankrekening en het voorleggen van verschillende documenten waarbij, indien men dakloos is, ook een daklozencertificaat moet worden voorgelegd. Het rapport stelt: “*het is duidelijk bijna onmogelijk voor dakloze statushouders om al deze documenten voor te leggen, hetgeen inhoudt dat ze niet om die uitkering kunnen verzoeken*” (eigen vertaling). Het rapport stelt dat naast deze KEA er in de praktijk geen andere effectieve uitkeringen zijn.

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat deze in theorie is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars.

Voorgaande landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland veelal moeilijk is op het vlak van huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg, toegang tot sociale voorzieningen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat zij hierbij veel hindernissen moeten overwinnen, vaak van administratieve en bureaucratische aard. De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze rapporten geen situatie van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4.6. In casu ligt de situatie voor van een gezonde vrouw van 21 jaar.

Verzoekster kan niet worden beschouwd als een kwetsbare alleenstaande vrouw, nu zij zich bevindt in het gezelschap van haar moeder, haar zussen en haar broer. Deze familieleden zijn ook van Griekenland naar België gereisd en hebben alhier een beschermingsverzoek ingediend. Hierover wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Vooreerst moet hierbij gewezen worden op het feit dat het verzoek om internationale bescherming van uw zus [Z.A.], uw zus [A.M.], uw moeder [A.N.], uw broer [A.Z.M.] en uw zus [A.F.] door het Commissariaat-generaal afgesloten werd met een weigeringsbeslissing omdat zij niet aannemelijk hadden gemaakt bij terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht te komen die voldoende ernstig is om beschouwd te worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. De beslissing van uw zus [Z.] werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zij ging niet verder in beroep tegen deze beslissing waardoor deze beoordeling vaststaat. Uw zussen [M.], [F.] en uw moeder [A.N.] dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen hun beslissing van het Commissariaat-generaal. De beoordeling van hun beslissing staat derhalve ook vast. Het beroep dat uw broer [A.Z.M.] indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is hangende. Dit is reeds een ernstige indicatie dat ook uw situatie niet voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat u in onmenselijke of vernederende omstandigheden zouden moeten leven in geval van een terugkeer naar Griekenland.”

Dit motief wordt ongemoeid gelaten. Verzoekster beschikt aldus over een familiaal netwerk, dat in Griekenland kan worden voortgezet.

Waar verzoekster verwijst naar haar angst met betrekking tot wat zij heeft ervaren in Griekenland alsook in Syrië, maakt zij evenmin enige bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk.

Wat betreft de bedreigingen door A.A.A. die om de hand van haar zus F. vroeg, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde bedreigingen ten aanzien van verzoekster en haar familie. Daarbij wordt de motivering hernomen die reeds figureerde in de beslissing van de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeksters moeder en waarbij uitgebreid wordt uiteengezet waarom geen geloof wordt gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat deze motieven kan weerleggen of in ander daglicht kan stellen. Zoals vermeld, diende haar moeder geen beroep in bij de Raad.

Wat betreft de bedreigingen door haar ex-partner, A.R., en diens vrouw, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat gelet op talrijke tekortkomingen in verzoeksters verklaringen, er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde wettelijk huwelijk tussen A.R. en zijn vrouw, aan het beweerde religieuze huwelijk en de beweerde relatie tussen verzoekster en A.R. en bijgevolg evenmin aan de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid. De omstandige bevindingen op basis waarvan de commissaris-generaal tot dit besluit komt, zijn pertinent en correct, en worden geheel ongemoeid gelaten. Daarnaast merkt de commissaris-generaal terdege op dat, zelfs als de aangehaalde feiten geloofwaardig zouden zijn, verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de beweerde problemen met A.R. en zijn echtgenote of bij een eventuele herhaling van de dergelijke problemen bij terugkeer naar Griekenland, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige overheden. Er blijken aldus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat

zij in geval terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade. Ook hier brengt verzoekster geen enkel concreet verweer aan dat de bevindingen waarop de commissaris-generaal zich steunt kunnen weerleggen.

Wat betreft verzoeksters neef A.A. die haar op jonge leeftijd in Syrië zou hebben aangerand, merkt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden op dat dit een hypothetische vrees is die verzoekster louter steunt op het feit dat zij hier in België van haar moeder vernam dat hij zou zijn aangekomen in Griekenland, maar dat verzoekster niet weet te zeggen wanneer hij in Griekenland zou zijn aangekomen, waar hij daar woont of met wie hij daar zou verblijven (NPO, p. 16 en 17). Daarnaast toont verzoekster ook hier niet aan dat zij bij eventuele problemen met deze persoon in geval van een terugkeer naar Griekenland, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland voor verzoekster sprake zou zijn van een vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekster laat deze motieven geheel onbesproken zodat deze blijven gehandhaafd.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeksters situatie aldus niet verder wordt gekenmerkt door bijzondere familiale, medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Griekenland, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoekster wijst op de moeilijkheden inzake huisvesting en benadrukt dat zij stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij tegen 30 juni 2019 de haar toegewezen woning in het kader van het ESTIA-programma diende te verlaten. Zij vreest bij terugkeer geen dak boven haar hoofd te zullen hebben. In deze herneemt de Raad vooreerst volgende terechte motieven uit de bestreden beslissing die verzoekster onbesproken laat en gehandhaafd blijven: *“Ofschoon u en uw familie moeilijkheden kenden met het vinden van een permanente plek om te wonen, bleek uit uw verklaringen dat u van eind 2016 tot maart 2019 werd gehuisvest met behulp van de non-gouvernementele organisatie Caritas (CGVS, p. 4). Bovendien kon u na de regeringsbeslissing om de huisvestingssteun te beperken voor minder recente vluchtelingen daarna nog gedurende drie maanden of tot eind juni 2019 samen met uw zus per uitzondering in een woning van deze organisatie in Athene verblijven. Deze beslissing was toen ingegeven door uw leeftijd en de vaststelling dat uw zus schoolgaande kinderen had (CGVS, p. 5). U ontving in deze periode (eind 2016 tot juni 2019) tevens een financiële tegemoetkoming van de Griekse overheid via diezelfde organisatie. Nadat u deze woning had verlaten kon u tot eind januari 2020 terecht in huurwoningen die uw toenmalige partner huurde in Athene (CGVS, p. 5 en 6). Nadat u en uw toenmalige partner in januari 2020 uiteengingen vond u onderdak bij een vriendin in de wijk Amonia bij wie u verbleef tot uw vertrek in februari 2020 naar België (CGVS, p. 12).”* De commissaris-generaal stelt terdege dat, gelet op wat voorafgaat, *“aldus geenszins geconcludeerd [kan] worden dat u geen of onvoldoende steun kregen van de Griekse autoriteiten en geen toegang zou hebben tot de Griekse huisvestingsmarkt.”*

Verder herhaalt Raad dat er voor verzoekster geen bijzondere kwetsbaarheid kan worden vastgesteld. Er mag van haar dan ook worden verwacht dat zij zelf de nodige initiatieven neemt om haar rechten te doen gelden. In deze zin treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoekster, in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen werd geconfronteerd, niet aantoonde dat zij haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, waarbij hij vaststelt dat zij hiertoe geen stappen heeft ondernomen. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen enkel concreet element aan dat hierover alsnog anders doet denken. De Raad wijst er in dit verband nog op dat verzoekster, blijkens haar eigen verklaringen, in Griekenland zelf enige zelfredzaamheid aan de dag heeft gelegd door onderdak te vinden bij een vriendin in de wijk Amonia (NPO, p. 12). Verzoekster toont niet aan dat zij diezelfde zelfredzaamheid, aangezwengeld met meer initiatiefzin, niet langer zou kunnen aanwenden en zich niet zou kunnen richten tot de Griekse overheden, al dan niet met behulp van ngo's, om haar rechten te doen gelden.

Wat tewerkstelling betreft, blijkt uit de landeninformatie hierboven besproken dat statushouders in Griekenland inderdaad kort na het verkrijgen van het internationale beschermingsstatus zelf voor hun onderhoud moeten instaan en dat het vinden van werk hierbij cruciaal is. Met betrekking tot tewerkstelling wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd als volgt: *“Er dient voorts gewezen te worden op de uiterst beperkte stappen die u ondernam om werk in Griekenland te vinden. Uw verklaring niet gewerkt te hebben in Griekenland omdat er veel werkloosheid is, is een situatie waarmee ook Griekse staatsburgers mee worden geconfronteerd (CGVS, p. 7). Het louter feit dat het in*

Griekenland voor iedereen moeilijk is om werk te vinden betekent ook niet dat dit onmogelijk is. U haalde in dit verband trouwens zelf aan dat uw ex-partner als taxichauffeur werkzaam was in Griekenland. Dat u omwille van uw hoofddoek en uw Arabische origine – u gaf in dit verband te kennen dat de meeste (Arabische) werkgevers de voorkeur gaven aan Griekse werknemers omdat deze de taal en het land kenden – geen toegang tot de arbeidsmarkt zou gehad hebben overtuigt evenmin. Uw pogingen om werk te vinden beperkten zich luidens uw verklaringen immers tot de sector van horeca en voedingswinkels. U zocht daarenboven ook maar gedurende drie à vier maanden in het begin van 2019 in Griekenland naar werk. Daarvoor en daarna ondernam u hiertoe geen pogingen meer. U gaf aan daarna gestopt te zijn met het zoeken naar werk omdat u de situatie voor u hopeloos inschatte. U kreeg geen reacties op uw sollicitatiepogingen (CGVS, p. 7). Deze uitleg volstaat niet. Verwacht mag worden dat u blijvend ernstige inspanningen zou geleverd hebben om werk te vinden. U liet tevens verstaan zich in Griekenland ook nooit ingeschreven te hebben in een interim- of arbeidskantoor (CGVS, 8). Dat u niet wist waar deze zich bevonden, volstaat uiteraard niet om uw nalaten te rechtvaardigen (CGVS, p. 8 en 9). Het geheel van deze vaststellingen doet concluderen dat u onvoldoende inspanningen leverde om werk te vinden in Griekenland.”

Door in haar verzoekschrift louter te herhalen dat haar financiële hulp werd stopgezet, dat ze geen werk heeft en dat haar in het verleden al uitdrukkelijk werd gemeld dat haar hoofddoek een probleem is, slaagt verzoekster er niet in bovenvermelde motieven te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Verzoekster geeft geen blijk van doorgedreven inspanningen om werk te vinden. Een hoge werkloosheidsgraad in Griekenland maakt op zich nog niet dat de situatie van verzoekster de hoge drempel van zwaarwichtigheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie bereikt. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie, maar uit de informatie aangebracht door beide partijen blijkt niet dat statushouders de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien.

4.7. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er wordt geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het middel is, voor zover dienstig, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES